

1895-03-26

SENDER

Otto Mourier

RECIPIENT

Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:

Letter

Sender's location:

Vallø

Archive:

Mappe 30 nr. 20a-b

TRANSCRIPTION

Afventer transskription

Välldö S. 26te Marts 95.

Kjære Hr Skovgaard,

Da jeg sidst havde et Par Ord fra
Dem, var jeg saa daarlig, saa min Kon-
maatte svare for mig. Det gik lang-
samt med at komme sig; men om-
sidst kom jeg helt over det. - Bille-
det fik De, og nu oversider, da jeg
sidder her som et Slags Eukemans,
synes jeg, Giebligt er kommet
til at sige Dem Tak for Deres ud-
mærkede Julebrev. - Det kunne
jeg naturl. have gjort for længe siden,
men det er bekjendt, ~~at~~ hvordan
det gaar, naar man først af for-
virkelige Grunde har beg. at opre-
te. - Hvor der nu slog Hovedet paa
Lommen, var en lille Notits for et
Par Dage siden i "Daunsborg" om, at Hr.
Förlisch daglig var i Fri Udstill. L.
Kale, hvor hun sammen med Dem

sorterede sin Faders Tegn., hvorefter
j' veed, at et Udvalgt skal udstilles.
Af disse Tegninger var j' i Vinter
saa lykkelig at have en betydelig
Mængde (c. 300) herude for at glæde
os herude og ynde paa et Foredrag,
dog j' vilde holde ~~der~~^{om} Föreläsning i
vor lille Kreds.

At j' sidder her som halvvejen
Etkunmand vil sige, at min Fars er
i Kjælleren paa en Klinik, hvor hun
er bleven opereret, forbrækket for en
ganske uforsigtig Ting. Det gik for sig
i Lørdags, og hun er i god Bedring;
daglig skriver hun glade Breve,
og om en 8-9 Dage haaber j' at have
hende her igjen i god Behold.

Min uheldige Stilling, ^{som Gæst} har da
attn i dette Fornar været paa et vist
at faa den yderligere betydelig ind.

skrevet. Jeg fik dog Lov til at blive
et Aar endnu paa Betingelsen fra
sidste Aar; men disse ere nu op-
sagte til 1 April 96. Hvor saa? Ma-
ske min Afkeer, maaske nogle Aar
paa Smalhans som Gartner, ind-
gaa afkedligt!

SKOVGAARD-MUSEET

Mappe 30 Nr. 20 A

See, nu var der jo noget at hyje
for. Jeg blev ogsaa utrygkelig tilende,
da jeg mærkede, der snart blev ro,
det i det gamle, næsten lagte Laar.
Men er det ikke underligt, at jo
mere man ydmygges og nedtrykkes,
desto roligere bliver man. Gud
hjelpe En, vil jeg saa gjerne sige
og tro.

Den 27de Marts.

Ja, man lærer efterhaanden, hvad
man skulde have kunnet strax, at ta-
ge alt af Guds Haand. Og saa lærer
man, at blive ganske andenholde paa.

skjønne. For kunde jⁱ ikke være
med ringere end at være assurert for
Livet; nu siger jⁱ Tak for 1 Aar. I
efterhaanden vokser jo Børnene til og
kommer fra Skolen. Underligt nok
ser det jo ud, som jⁱ ikke skulde
have i Ljødalen, hvor jⁱ er født og
har levet hele sin Barndom og
Ungdom og mere end det; og som jⁱ
ikke skulde komme tilbage til
Kunsthistorien, thi andet kan jⁱ ikke
søke mig at arbejde med, naar jⁱ
kommer herfra. Det blev en lille Pau-
se: fra 1872, for at jⁱ kunde kom-
me til at høre Vorherre Jesus til
og blive lykkelig gennem mange
Løver. Kunde jⁱ blot tjene noget
ved det Studium og Arbeid; det
var det, det strændte jeg i 1872.
Men det gik nok, som Gud vil.

Fra el. om Indgæng og Dens
Broder hore vi langt fra saa ofte
og saameget, som vi gjerne vilde.
Men dette hverken som Beklagelse
el. Bebrejdelse mod Hagensomheden,
Kun som et Udtryk for, hvor gjerne
vi fulgte dem i Tanken. Men vi
ved, de have det godt.

Ved Juletid var der en Del Smag
sygdom med Dens Korr. Det lagde
De ingen videre Vægt paa; men
De syntes lidt kjed af, at Dens
Hustru var overanstrengt, og om-
talte en Paa til at lette hendes Byrde
for det meget, hun har om Gjænen.
Er hun kommen til Høstene?
Hils hende venligt.

Det gjør mig ondt, at j. rimelig-
vis ikke fandt Dens Udstilling i
Kunstforeningens at se. Og j.

synes meget, jeg troer saameget, at
se mig i Kunst af den samlet for
net at kunne fa fat paa Deres
Kunstnerfysionomi. Men en
ielfald er jeg jo Gartner.

Hvis De endnu troffes med
Frøken Edna Frølich, beder jeg
Dem hilse hende og gjennem
hende Familien Frølich. Skulde
jeg forme mit Liv efter mit Hovet,
levede jeg tanveligt paa en Hvile
i Kjøbenhavn i et sysselsæt
med at samle Materialer til
og gøre Studier til at skrive Frø-
lichs Levnet. Det skulde gjør-
res, mens den gamle Hadersmeus
lever. Men sker det ikke, saa
ved jeg, at det af andre Grunde
er bedst saaledes.

Med Tak for Deres Trofasthed med
os og venlig Hilsen Deres hengivne
Otto Mouridsen.